

L'ESTIU DE MÀQUINA

UN PASSEIG NOSTÀLGIC PEL TEMPLE GIRONÍ DE L'OCI DELS 70 I ELS 80

A partir de l'experiència d'un discjòquei, a mig camí entre el testimoni personal i el treball de recerca, reconstruïm l'ambient i la història de la discoteca Màquina de Girona, un temple de l'oci nascut durant la segona meitat dels anys setanta que va intentar aportar el toc glamurós a la nit d'aquella ciutat grisa i negra, petita i delicada.

DANIEL BONAVENTURA > TEXT

En tenia disset. Potser no satisfesia l'edat legal per treballar. Tampoc m'ho van preguntar. El fet és que l'estiu del 1977, amb 17 anys acabats de fer, vaig ser el discjòquei de Màquina, la discoteca de moda a Girona, la que prometia l'últim crit musical, la que ens atrapava amb l'estrany magnetisme de la nit. I una matinada del mes de setembre, tancant la sessió, al trenc d'una alba rogenca que preludejava la tardor, li vaig exigir a l'amo, el magnat de l'oci nocturn Joan Baró, que em doblés el sou si no em volia perdre. Jo aleshores cobrava 800 pessetes per sessió. Va ser una negociació tensa. Tenia a favor meu la insolència i la força de la primera joventut. Però aquell estiu vaig començar a perdre la innocència, com la protagonista de la melodramàtica

cançó *At seventeen*, de Janis Ian, que no ens cansàvem d'escoltar.

Màquina s'havia inaugurat tres anys abans, la nit de l'onze de gener de 1974, amb l'ambició d'introduir a aquella Girona timorata un alè de la rebel·lia i l'embruix que els gironins havien tastat al Tiffany's de Platja d'Aro. Màquina va obrir portes sis anys després del Maig del 68 i ja en feia cinc del Festival de Woodstock de 1969, tota una eternitat, però la revolució de les guitarres elèctriques, l'estètica *hippie* i l'espiritualitat pacifista que transformava el pla-

Aquell estiu vaig començar a perdre la innocència, com la protagonista de la melodramàtica cançó *At seventeen*, de Janis Ian

neta no havia arribat a aquella Girona grisa i negra tutelada per fosques sotanes i guàrdies civils. De Tiffany's es van copiar descaradament coses, com els coloms engabiats, que segons es rumorejaven eren cecs per falta de llum i que una mà misteriosa renovava conforme morien. Però la major excentricitat era la presència d'un mico –en Felipe, segons uns, en Melindro, recorden altres–, també entre reixes, que tothom anava a saludar per allargar-li cigarretes i riure-

FONS EMILI MASSANAS / INSPAI

JOAN COMALAT / INSPAI

FONS JAUME TEIXIDOR

JOAN COMALAT / INSPAI

se'n una estona, perquè fumava, però també era un temut gladiador especialitzat a arrabassar arracades, ulleres i qualsevol objecte brillant de la clientela. Ningú anava a Màquina sense passar a saludar aquella atracció de circ. Cristina Baró, filla del malaguanyat propietari, recorda entre les seves víctimes un dels cantants famosos que van actuar al local, Nicola di Bari. Per sort, la bestiola era estalviadora i metòdica, i un lampista va descobrir casualment el seu

>> A dalt, la discoteca es va omplir la nit de recital del cantant Emilio José. Sobre aquestes ratlles, una vista exterior del local, un concurs de bellesa femenina i una festa organitzada pel Punt Diari.

botí amagat al sostre. Què diria avui la societat protectora d'animals? En aquell

Màquina aspirava a introduir l'alè de la rebel·lia que els gironins havien tastat al Tiffany's de Platja d'Aro

ambient noctàmbul i excèntric, atapeït d'experiències, les unes més amargues, les altres més dolces, vaig debutar al món dels adults. I sempre pendent d'aquelles siluetes que es movien voluptuosament en la penombra. Quin deliri, elles! Vistes en la distància eren com la *Noia de porcellana* de Pau Riba.

Treballava les nits dels divendres i dissabtes, i les tardes dels diumenges. Els diumenges a la tarda, la discoteca, situada al turó de Montjuïc, posava un

El laberint de ferralla que no va ser

Joan Baró, gerent de la societat promotora de Màquina, Eprogesa, era un habitual del Bar L'Arc, per on desfilava un reguitzell de clients heterogeni que competien entre ells per veure qui era el més estrofolari. D'alguna manera, la idea o concepte de Màquina es va gestar durant les inacabables nits a la barra de L'Arc, nits que de tant en tant acabaven a la recerca de la meravella al mercat dels Encants de Barcelona, on encara era possible emportar-se una joia a preu de saldo entre muntanyes de ferros vells.

Més d'una vegada vaig escoltar en Lluís de L'Arc explicar que Màquina havia de ser un laberint delirant de ferralla rovellada i recargolada, sense més decoració. Però no va ser així. Al final es va imposar un disseny més convencional i sofisticat. La discoteca era un projecte gran, costós de finançar, i es va concretar en un edifici de nova planta, una gran nau hexagonal que es descomponia en múltiples hexàgons de mides més petites. L'interior reproduïa infinites formes hexagonals, com un rusc d'abelles, amb cúpules al sostre i llotges de butaques entapissades al terra, encerclant la pista de ball central, que també era obsessivament hexagonal. Màquina estava meticulosament equipat amb tota mena de detalls i luxes: un potent equip de so, llargues barres amb moderna maquinària, escenari per a les actuacions, ampli guarda-roba, una efectiva i moderna climatització, i fins i tot un sofisticat sistema electrònic que permetia als clients demanar les begudes còmodament asseguts prement un botó. Aquella catedral de l'oci era inútil per a cap altra funció que no fos la discotequera. Per això, 24 anys més tard, l'abril de 1998, l'edifici va ser enderrocat i al solar, que també incloïa un bosquet annex, s'hi va aixecar el funcional bloc de pisos que s'hi pot veure avui, limitat pels carrers del Camp d'Or, de Bellpuig i de Laureà Dalmau i Pla.

Si bé va tenir els seus anys d'esplendor, i va ser molt conegut a nivell provincial, Màquina mai va donar el rendiment comercial esperat. De fet, la societat promotora fundacional va renunciar a l'explotació directa del negoci i a partir del 1983 el local es va anar relllegant –substituint el nom pels de Le Privé, Class, Imagine– fins que, entre les protestes veïnals per les molèsties que l'activitat nocturna generava, va anar a terra. «Desgraciadament, tampoc cobràvem els lloguers gaire puntualment», reconeixia Joan Baró en un reportatge de J. M. Bartomeu al *Diari de Girona* el setembre de 1997. Els germans Jaume i Joan Baró, tots dos desapareguts, van continuar explotant altres locals d'oci, com la discoteca Long John a la Bisbal, el Bounty a s'Agaró, el Chaplins al Pont Major de Girona, a més dels pubs Angelot, Valentino, Gats, també a Girona, i Nou Angelot, aquest a Palafrugell. També havien gestionat el mític Don Carlo, de la carretera Barcelona, hereu de la primera discoteca de la ciutat, Can Pere dels Alls. El tercer germà, Antoni Baró, membre igualment de la societat, va mantenir-se sempre allunyat de la vida nocturna. Avui encara se'l pot trobar al front de les sabateries Baró de Girona. La societat tenia altres integrants amb cognoms que resultaran familiars als gironins de soca-rel: Pere Bellsolà, Damià Feixes i, en un principi, Lluís Prat i Pérez Santamaria.

Un sofisticat sistema electrònic permetia als clients demanar les begudes còmodament asseguts prement un botó

parell d'autobusos a la plaça de Catalunya a disposició de la quitxalla avorrida de les sobretalles. Un dels meus moments preferits era abans del ball, durant l'anomenat període de «música ambiental», perquè em permetia reivindicar els meus gustos i posar una cara sencera de *Wish you were here*, de Pink Floyd, ocasió única per deixar-te enrampar per la guitarra de David Gilmour amb els altaveus més potents de la comarca, o fragments de *Tales of mystery and imagination*, d'Alan Parsons experimentant amb els contes de por d'Edgar Allan Poe. Una d'aquelles tardes de diumenge, la clientela tot just s'acomodava quan em va venir a trobar Pia Bosch de bracet d'Àngels Bronsoms. Pia ja portava aleshores la veu cantant i, si no fos perquè en aquella Espanya que sortia de la dictadura encara faltaven dos anys per a les primeres eleccions municipals de 1979, hauria jurat que ja feia campanya electoral quan em va reprendre: «Màquina? Potser sí que les discoteques són una màquina, però una màquina d'alienació de les persones!». Vaig quedar blanc. Encara no estava preparat per a la dialèctica marxista. L'acompanyanta, que més endavant una nit em va concedir un ball, i que encara més endavant va ser una famosa locutora de ràdio, no va obrir boca. Les dues van fer mitja volta i de bracet es van esfumar del local en un vist i no vist, seguides dels seus culets turgents i saltirons. L'univers femení ja constituïa aleshores una presència inquietant. Per a mi era tota una preocupació no caure en el vulgar masclisme imperant. Encara no havia llegit *El segon sexe*, l'impressionant testimoni de Simone de Beauvoir, però ja pensava en aquestes coses en clau ètica. En els anys del *des-tape*, el primer pas el feien elles. Anna, una bisbalenca que no he vist mai més, regalava uns petons cargolats dolcissims, amb tanta ventosa que paties per no ser deglutit. La més experta era una rossellonesa de nom tan concupiscent que resultava impronunciable, la qual explotava la fama de francesa i s'enduria cada diumenge un home diferent a l'àrea més fosca de les butaques. Un amic, en Jaume, encara avui cada vegada que coincidim es jacta d'haver aca-

FONS RAMON VILARÓ

ronat deu melindrosos pits en una sola nit. Alienant o no, aquell era el món que em va tocar viure. Un món d'una calidesa mantegosa banyada en alcohol.

Màquina va ser de les primeres discoteques a atorgar al discjòquei un paper preeminent. La meua plaça laboral se situava dins una antiga cabina de camió meticulosament reciclada, amb les seves portes i finestres que et permetien aïllar-te de la multitud. Pintada de groc llampant i elevada per sobre dels caps de la gent, per comptes del volant i palanca de les marxes, l'interior era ple dels millors aparells de música quan aquesta es processava analògicament. Aquella obra havia estat concebuda per una ment tant o més malaltissament perfeccionista que la meua. Tot era de qualitat i no hi faltava cap detall. Teníem els envejats giradiscos Lenco 78 equipats amb agulles Shure 95 de diamant. Per comptes dels dos plats necessaris n'hi havia tres, per si un fallava. Punxar a Màquina era tot un plaer i un luxe. Envoltat de botons, amplificadors, equalitzadors, mescladors i quadres de llums, em sentia pilot d'avió. Els altaveus feien tremolar l'estómac, i si els baixos eren els de *Natural Mystic*, de Bob Marley, un dels *hits* d'aquell estiu, patia per no rebentar-los mentre apujava el volum

>> **Ramon Vilaró (jersei blau), avui president del Girona FC, va ser el primer discjòquei de Màquina. A la imatge se'l veu dins i fora de la cabina, muntada dins les restes reciclades d'un camió.**

i la gent enfollia a la pista. Des d'aquell altar tecnològic dirigia el món com un tauler d'escacs. Sota aquell calidoscopi psíquedèlic, que també incloïa la imprescindible i hipnòtica bola de miralls, les persones perdien la voluntat, la individualitat s'esvania, i esdevenien un eixam manipulable. La vida prenia sentit fent aquella feina d'alta responsabilitat i prestigi, i no era qüestió de defraudar.

De Lou Reed a Jackson Five

Una sessió podia començar amb els ritmes moderats de les sofisticades *Lown-down*, de Boz Scaggs; *Isn't she lovely*, de Stevie Wonder; *Green earrings*, de Steely Dann; *Cocaine*, de JJ Cale; *Mr blue sky*, d'Electric Light Orchestra –curiosament

Els diumenges a la tarda, la discoteca, situada al turó de Montjuïc, posava un parell d'autobusos a disposició de la quitxalla avorrida

ara recuperada per Lily Allen en una versió molt fidel–, per anar pujant de tot amb *Rebel rebel*, de David Bowie; *Hot stuff*, dels Stones; *Vicious*, de Lou Reed, que m'agradava d'empalmar amb *Gloria*, de Patti Smith, i donar una patina *underground* i progressista a la vetllada. Patti Smith vestida andrògina a la portada de *Horses* em fascinava, apuntava un model de dona trencadora, segura de si mateixa, independent, magnètica... Resulta com a mínim decebedor assistir, avui, quasi quaranta anys després, a la resurrecció mediàtica de la dona objecte, carregada de maquillatge, als reportatges sobre les intimitats de Carla Bruni, i la parafernàlia del casament reial britànic, mentre els anuncis de detergents continuen anant adreçats a elles i el futbol de sempre encara ho paralitza tot. Estàvem convençuts que això quedaria liquidat, que el món sencera faria un salt endavant, però alguna cosa es va perdre pel camí. No vam avaluar bé la força i la perversitat dels que són capaços d'inventar l'obsolescència programada, declarar guerres en horari *prime time* o eixugar de peixos la mar. Molts dels artistes d'aquella època creaven precioses i innovadores cançons moguts per un ideal noble. Trencaven motlles. Però el seu missatge va caure en

sac foradat en la mesura que la poderosa indústria discogràfica els va omplir les butxaques i els va convertir en innocus objectes decoratius. No. El seu crit no va ser capaç d'aturar la guerra, que aleshores era la del Vietnam. Em semblava que escoltant-los aprenia alguna cosa, si més no anticipaven el nou món, un món que no ha arribat. Tot el pop i el rock que ha vingut després és clarament subsidiari de l'explosió creativa d'aquells anys. Per increïble que sembli, punxava Bob Dylan; punxava diversos temes de l'àlbum *Desire!* Després, cap a la matinada, arribava la llum del dia que ho velava tot com si la nit hagués estat un estèril negatiu fotogràfic. Érem uns ingenus. Però aquelles cançons han quedat inesborrablement associades a aquelles vivències. És la màgia de la música.

Per ser honest, he de reconèixer que un discjòquei també havia de punxar els temes més comercials. Tot i que particularment els detestava, era d'obligat compliment l'anomenada *patxanga*, el xim-pum mecànic amb lletres sense contingut d'Earth Wind

& Fire, Donna Summer, Bee Gees, Tina Charles, el petit Michel Jackson -de l'etapa familiar de Jackson Five-, Abba o Luccio Battisti. Com va triomfar l'italià aquell estiu amb *El velero!* Una discoteca és per definició l'imperi de la música enllaunada. I aquesta música sense missatge, la que es basa en l'estricta capacitat d'entretenir, va anar guanyant terreny, fins arribar a les sessions absurdes, sincopades i banals amb què els molts discjòqueis d'avui omplen nits senceres als locals de moda. Mentrestant, aquella estranya fauna d'inconformistes de Woodstock va ser progressivament integrada per la lucrativa indústria discogràfica, que ja començava a llençar àlbums descaradament carregosos i reiteratius sota l'etiqueta «música disco». Els uns, integrats, els altres arraconats. Janis Joplin i Jimi Hendrix no ho van superar. La mateixa fi farien anys després molts amics d'aquella Girona.

El baf dels lents

Encara hi havia ball lent. El lent durava uns vint minuts i el ràpid tres quarts d'hora. Anunciava l'arribada del lent apagant flaixos i llumetes centellejants, i connectant la llum ultraviolada que omplia la foscor de fluorescents den-

tades i peces de roba blanques. Era el moment de les arrambades i la pista canviava els atlètics balladors individuals per fogoses parelles que evolucionaven arrapades dibuixant cercles. S'imposava el to ensucrat i lacrimogen d'*Angela*, de José Feliciano; *You've got a Friend*, de James Taylor; l'esmentada *At seventeen*, de Janis Ian; *Angie* i *Fool to cry*, dels Stones; *Sara* de Dylan; *Daniel*, d'Elton John, *All by myself*, d'Eric Carmen, *Telephone line*, d'Electric Light Orchestra... L'atmosfera s'espesseeia de bafs, les barres treballaven, els enamorats es trobaven o es perdien per sempre, era el moment de la confirmació sentimental o el dolorós desengany...

També trobava el moment propici per als gegants del *soul*: Otis Redding, Aretha Franklin, Ray Charles, The Temptations, i fins i tot peces de més de vint minuts de durada, com el mític *Sex Machine*, de James Brown. I de gèneres no en faltaven. La samba estava de moda, i els més dansaries sempre agraiïen cap a la matinada una vibrant sessió de la càlida música brasilera.

Patti Smith vestida andrògina a la portada de *Horses* em fascinava, apuntava un model de dona trencadora, segura de si mateixa, independent, magnètica...

Descaradament precoç, m'agrada-va començar la sessió amb un whisky amb cola a la mà. Però les nits s'allargaven i de seguida em calia més combustible; així, posava una cançó llarga que em donés temps d'abandonar la cabina per atansar-me a la barra i demanar un altre «pinso», com ens agradava d'anomenar el mam. Donna Summer era idònia amb el seu inacabable i orgàsmic *Love to Love you Baby* –més de 16 minuts!– per als meus espirituals propòsits. Farts de la meva insistència, Lluís Nadal i Josep Maria Serrallonga, dos dels reputats cambrers de la casa, van servir-me una nit simultàniament a mà alçada amb ampolles diferents, l'un Johnnie Walker i l'altre Vat 69 –crec recordar. En una coreografia simètrica, els dos raigs bessons i llargs es van barrejar sorollosament al fons del got de tub fins omplir-lo de whisky, i en acabat van tacar irònicament el contingut amb una glopada fosca de Coca-Cola. No els vaig tornar a molestar en tota la sessió. Vaig acabar la nit assegut davant un monstruós altaveu

que escupia *On the beach*, del deliciós etílic Neil Young.

D'on treia jo aquell repertori si no més havia escoltat Jacques Brel, Georges Brassens, Lluís Llach, Beatles, l'Orquestra Mirasol, jazz i poca cosa més a l'innocent tocadiscos del bar de casa? Un any abans del meu debut de discjòquei, als 16 anys, era ja un assidu de Màquina que combatia la solitud poblada empastant el meu nas de mocós al vidre de la cabina quan aquesta l'ocupava en Pere Fornaguera, de Blanes, un estrany artista autodidacte, amb un sisè sentit musical, avui flamant amo del Siddhartha, el local de sucres naturals de Pedret, batejat en honor a Herman Hesse. Dins una discoteca, sota la màscara festiva, un adolescent pot sentir tristesa i abandó, però jo entretenia les hores estudiant a través de la finestra de l'antic camió com treballava en Pere. Amb un xic de mala consciència, ja que de fet piratejava la seva recepta secreta, aconseguia, no sense marejar-me, llegir el títol i l'autor dels discos que no paraven de girar, per memoritzar-los. Així va ser com, a força de nits de laboriosos treball d'espionatge, amb l'ajuda del whisky amb cola, vaig poder, el dia del meu debut, resistir tota la sessió de més de cinc hores sense quedar en blanc i sense

repetir-me gaire. Una matinada va pujar a saludar-me el meu pare. Mentre els contorsionistes evolucionaven a la pista, vam estar de costat sense saber què dir-nos una estona que se'm va fer llarga i incòmoda. Jo sentia veneració pel meu pare, però un abisme insalvable definia la nostra relació.

Els cambrers eren per regla general condescendents amb mi. Jo era molt més jove que ells. En el *backstage* dominava el bon humor i les bromes simpàtiques, però també n'hi havia de pesadetes. Pedro de Dios era un home que tenia una alta consideració de si mateix i intentava imposar-se com a encarregat de manteniment del local entre setmana, a porta tancada, i cambrer el cap de setmana, però la resta de cambrers hi veien en això un signe de rang inferior, un demèrit més que un prestigi. He de reconèixer que em dolia al cor assistir com a espectador al regatge amb licors espessos i ensucrats del manillar i el seient de la seva motoreta Vespino. A la matinada, quan sortia, cansat de treballar, s'hi enganxava inexorablement.

Màquina no es va poder espolsar el regust provincià de la vida gironina, a diferència de Tiffany's, que tenia l'aire cosmopolita de barcelonins i turistes

Els seus renecs retronien per la muntanya de Montjuïc. En Braulio i en Claudio eren altres dels cambrers, en Josep Maria Bartomeu ostentava el càrrec de «relacions públiques» i presentava, micròfon en mà, els espectacles les nits que se'n programaven. Presentava, per exemple, els concursos de les «Nits de l'Esport», una mena de Trivial sobre fetes esportives, o Miss Bikini. Durant els primers anys, al local van actuar Joan Manuel Serrat, Mari Trini, Ana Belén i Víctor Manuel, Luis Aguilé, Tip i Coll o Donna Haytower, entre altres, però els grans espectacles es van anar abandonant i jo ja no els vaig viure. Més endavant es va posar en marxa un restaurant. A la porta, l'autoritat d'en Quintana era inapel·lable, mentre el domini de les projeccions visuals era matèria reservada d'Àngel Pasolini, més endavant substituït per en Manel Montojo. En Baró, sobrenomenat *El conde*, personatge tímid, es feia visible preferentment al moment de tancar. Perfumat i tocat amb el seu perruquí, aquell dandi amb cara rodanxona, d'àngel barrocc, semblava sempre acabat de sortir de la dutxa. No puc més que professar-li un agraïment etern per haver-me ofert aquella oportunitat.

L'entrada costava 175 pessetes a les dones –poc més d'un euro d'avui– i 225 als homes, amb dret a una consumició, però elles entraven sempre gratis. L'any 1977, el preu d'un cubalibre era de 135 pessetes, un whisky, 150 pessetes, i un refresc, 75. Un Seat 127 senzillet costava menys de 300.000 pessetes, uns 1.800 euros. A Màquina, amb una capacitat legal per a 450 persones que era moltes vegades superada, sempre flotava una fina calitja perquè es fumava molt, però no hi havia drogues. No obstant això, un personatge que vaig conèixer allà em va vendre una pastilla de 25 grams d'haixix després de convèncer-me que faria un gran negoci si ho revenia a petites dosis. Si haguessin sigut monedes antigues de plata, també les hauria comprat. Em va moure l'esperit fenici, ja que amb prou feines fumava i, dies després, sense saber què fer de la gomosa i aromàtica pastilla, se la va tornar a quedar ell, sense que jo recuperés els diners invertits! Cada vegada sentia més atracció pel risc,

FONS JAUME TEIXIDOR

>> *Un concurs presentat per Jaume Teixidor i Josep Maria Bartomeu.*

cada vegada em sentia més segur, cada vegada temptava més la sort. A l'arrencada d'una sessió vaig usar l'estratègia de la cançó llarga –aquesta vegada *Get ready*, de Rare Earth– per guanyar temps i tancar-me al lavabo a lligar una cigarreta de marihuana, els efectes estupefaents de la qual em van fer la sessió més entretinguda, però també més difícil. Anava tan sobrat que necessitava afegir obstacles i torbacions a les tasques quotidianes.

Jo era estudiant a l'Institut Jaume Vicens Vives. Repetia segon de BUP. Algun divendres em va tocar classe al matí –que podia ser amb Rosina Lajo, Ignasi Bonnín o Dolors Condom–, treballar a la tarda a L'Arc, a la plaça de la Catedral, el petit bar on el meu pare intentava aplegar la *gauche divine*

L'entrada costava 175 pessetes a les dones –poc més d'un euro d'avui– i 225 als homes, amb dret a una consumició, però elles entraven sempre gratis

gironina, i completar la jornada amb l'explosió hedonista de la nit a Màquina. En aquell temps, l'Església tenia poder per tancar la discoteca durant la Setmana Santa, però nosaltres seguïem la invitació del gurú Lou Reed a caminar pel costat salvatge de la vida –*Walk on the wild side*–, un dels autors més influents.

Màquina no es va poder espolsar mai el regust provincià de la vida gironina, a diferència de Tiffany's, que tenia un aire cosmopolita de la mescla de clientela barcelonina amb turistes estrangers. Ramon Vilaró, avui president del Girona Futbol Club, el discjòquei que va inaugurar Màquina, recorda que quan posteriorment va fitxar per Tiffany's va ser com fitxar pel Barça o el Real Madrid. També van ser discjòqueis de Màquina Miguel Muñoz, ja desaparegut, i Josep Sánchez, *Pitu*, avui un dels encarregats de la Sala de Ball. Aquell estiu, amb mi va treballar en Jordi Bassó, ara propietari d'una empresa de distribució de productes carnis. De fet, els diumenges fèiem torns, l'un a Màquina i l'altre al Long John, la discoteca que els germans Baró tenien a la Bisbal.

Aquella matinada de cel sanguinolent, en Joan Baró no va cedir a les meves pretensions de cobrar el doble i, amb la nostàlgia d'un estiu inoblidable, vaig haver de plegar. Prou que em va advertir el malaguanyat d'en Baró que si perdia la privilegiada plaça de discjòquei les xiquetes deixarien de fer-me cas, però amb els anys he comprovat que s'equivocava. És més, la veu de la consciència em cridava a no perdre també el batxillerat. No vaig continuar estudiant, almenys d'immediat. Però aquesta és ja matèria d'una altra història.

Daniel Bonaventura és periodista.

Llista de reproducció de Spotify per escoltar totes les cançons d'aquell estiu de 1977: <http://open.spotify.com/user/danielbonaventura/playlist/64Qe2bQqeVgfkK0ZTxHLss>

